

“Catalunya viu de la fama de ser europeista”

Josep Maria Ribot és director de l'Oficina del Parlament europeu a Barcelona.

Com en totes les entrevistes, insisteix a dir que les eleccions d'aquest diumenge són molt més importants que no ens pensem. Parla del català, però subratlla que més cabdal encara és saber qui el parla als passadissos de les institucions europees.

En aquestes eleccions, que ens hi juguem?

—La possibilitat d'aportar una visió catalana del procés d'integració europea en una de les institucions que més ha crescut en competències en els darrers anys i que decideix en gran part del dret nacional; molta de la legislació vigent tant a Espanya com a Catalunya té el seu origen al Parlament europeu. El que passa és que moltes vegades ni els estats membre ni les regions, quan legislen a partir d'una directiva europea, no diuen d'on ve.

—Som prou conscients de la legislació comunitària que afecta la vida dels ciutadans?, per què el dret europeu passa per davant de tot això?

—No. I no demano que en siguin prou conscients els ciutadans, perquè crec que nosaltres ja informem molt del que fa el Parlament europeu. A més, els ciutadans no s'interessen per l'activitat ni d'aquest ni d'altres parlaments, sinó només pels grans temes. Encara és més: avui dia identifiquem votar només amb el fet d'escollir un governant, i d'aquí ve la dificultat del Parlament europeu per transmetre el seu missatge, ja que nosaltres, ara com ara, no escollim un president del Govern europeu, tot i que potser en el futur sí. Tot i això hi ha ja sectors de la societat, com ara la pagesia, que són molt conscients de la im-

portància del Parlament. L'exemple més gràfic són els grups de pressió. En el decurs dels últims quinze anys hi ha hagut un transvasament de la presència d'aquests variats grups d'interès, des de la Comissió Europea als passadissos del Parlament europeu, per fer pressió damunt dels diputats europeus, que són els que hauran d'esmenar i aprovar diferents legislacions. I si tu preguntes als eurodiputats, et diuen que contínuament reben faxos i mails i que han de resistir bastant.

—I la classe política catalana és prou conscient d'aquesta importància?

—No prou. Catalunya té fama de país molt europeista, però vivim una mica de les rendes d'aquesta idea. Ens hem d'obstinar més no sols a demanar coses, sinó també a aportar la nostra visió i a explicar a la gent d'aquí que Europa no sols són les institucions europees, sinó també les nostres institucions. Per exemple, quan hi ha eleccions al Parlament europeu no hem d'esperar que l'estat faci difusió de la importància d'aquestes eleccions, sinó que potser les nostres administracions autonòmiques i locals s'haurien d'implicar més en la tasca d'estimular la participació.

Està molt bé que treguin fons per fer ponts i poliesportius, però també han de tenir un paper destacat a l'hora d'informar sobre Europa. A més, els partits polítics —i això ho dic jo, però també ho

he sentit a dir a eurodiputats— encara han de fer més cas als seus eurodiputats i adonar-se que Europa no és una entelèquia.

—Però de vegades fa la sensació que els partits usen les eleccions europees com a exili daurat.

—Això és un tòpic. Podria ser veritat fa temps i potser avui pots pensar-ho si mires alguna llista electoral. Si ho fan, està mal fet. A Europa s'ha de dur gent preparada, amb el model d'Europa que sigui, però capacitats. En els últims anys hi havia unes majories a Europa que eren més partidàries d'una integració europea més de lliure mercat però menys centrada a aprofundir en la integració política. Potser en altres èpoques hi ha hagut una Europa en què els qui la feien veien més necessària la integració política. Per això tenen importància les eleccions al Parlament. La classe política se n'ha d'adonar i crec que hi ha molta gent que n'és conscient, però que encara no ha calat prou en els aparells dels partits.

—I al Parlament europeu hi ha preocupació per anar més enllà dels grups d'interès i fer que la gent en general entengui que és important?

—Molta preocupació. De fet té una direcció de comunicació que és de les més grans que hi ha en qualsevol institució de la Unió.

—I una cosa com el català, que va molt més enllà dels interessos que puguin tenir els pagesos del Delta o els empresaris del tèxtil, que afecta la ciutadania en general, el Parlament europeu no veu que és un element per acostar la UE als catalans?

—Dues coses. Primer, amb la pertinença a la UE, la identitat de Catalunya està molt més protegida que si no fóssim part de la UE. Dit això, el Parlament europeu és conscient de la importància del català, i per això l'any 1990 va aprovar una resolució per donar major presència al català i des de llavors ha estat fent un esforç de divulgació en català a través de tota una sèrie de publicacions, fetes per pròpia iniciativa, instant la Comissió a fer-les o a col·laborar amb altres institucions a fer-les, com han estat les traduccions dels tractats al català. El còmic que

TINA BAGLÉ

"A Europa s'ha de dur gent preparada, amb el model d'Europa que sigui, però capacitats."

Per a Ribot, el Govern de la Generalitat hauria de cuidar els funcionaris catalans que hi ha a Brussel·les

acabem de treure, *Aigües tèrboles*, sobre el funcionament del Parlament europeu, es va decidir a àmbit europeu de fer-ho també en català, i no s'ha fet en cap altra llengua que no sigui oficial.

Ara bé, el Parlament no pot canviar els tractats. Demanar que el català es pugui utilitzar en les institucions europees, ho hem de demanar, però sent conscients de les limitacions que tenim, ja que, per exemple, sovint només es treballa amb dues o tres llengües. L'ideal seria aprofundir més en el dret dels ciutadans a adreçar-se a les institucions en català i que la resposta sigui en català. D'altra banda, sobretot a Catalunya s'hauria de mirar quins elements hi ha dins de les institucions, i donar-los suport. Per

exemple, durant molt temps Espanya no ha tingut clar que calia organitzar els funcionaris espanyols que treballen en les institucions europees. Altres països ho han fet, els han prestat atenció, els han cohesionat... Espanya ho ha començat a fer ara a través del Ministeri d'Afers Estrangers. Potser Catalunya també ho podria fer; el Govern de Catalunya hauria de veure quins funcionaris catalans hi ha a Brussel·les. Dic això perquè a l'Oficina de Publicacions Oficials, a l'inici de la integració d'Espanya hi havia molts funcionaris traductors catalans amb una predisposició favorable a fer coses en català. Això és molt important, perquè si no hi ha una norma jurídica que et permeti fer les coses en català, que tinguis gent que voluntàriament ho vulgui fer... Ara, cal que els cuidis. Així i tot s'han fet coses perquè som catalans i ens agrada la nostra llengua, i si tenim el suport polític, millor. Està molt bé anar a parlar amb José Luis Rodríguez Zapatero, però també cal parlar amb l'obrer que fa la feina i convèncer-lo.

—I això no s'ha cuidat?

—Jo trobo que no. El president Pujol enviava una nadala a tots els catalans que resideixen a l'estranger. Els eurodiputats es reuneixen de tant en tant amb funcionaris de la Comissió, però jo crec que hauria de ser una cosa més estructurada. Els anglesos reuneixen els seus funcionaris, i no per dirigir-los, sinó perquè sàpiguen que quan a vegades es treballa una negociació, que tinguin presents alguns interessos, que no vagin amb el lliri a la mà, com a vegades fem nosaltres. O per intentar que hi hagi gent que tingui interès a anar a treballar allà. A Catalunya podem dir que som molt europeistes, però la gent que ha arribat a Brussel·les ho ha fet per lliure, no hi ha hagut un estímul en aquest sentit. O, per exemple, que el Parlament de Catalunya reforci la relació amb els eurodiputats catalans. El president Rigol ho va fer. Ara el Parlament de Catalunya ha separat Afers Europeus de Cooperació, que estaven en la mateixa comissió, i això és un pas fonamental.

Oriol Cortacans